

Zjutraj.

Že vzhod gori nad snežnimi gorami,
kot da razvnel ga grozni je požar,
k življenju novemu nas jutro drami,
vse više pne se svetli dneva car.

Ej, vstani, ljubica, tam na poljani
to noč razsipal bisere je škrat,
v demantih zaleskečejo uhani,
z rubini ti nanizam beli vrat.

Pomlad mi je potrkala na vrata.

Pomlad mi je potrkala na vrata,
in kakor polno v nji je zelenih livad
in od trobentic sveti v rebri trata
in se razvija bujno v gaju jesen mlad
in v cvetju koplje češnja se košata:
prišlo ž njo polno je bohotnih, svetlih nad.
Odprl sem nastožaj ji: Zdravstvuj, zlata
pomlad!

Ej, to je dobri čas ljubezenskih naslad!
V njej omehča se duša mi robata,
vzdrhti kot rana roža v rosni jutra hlad,
kot slavca spev zahrepeni krilata
in že plamti kot v jasen večer tih zapad.
Na strehi, glej, golobčka kramoljata,
kaj mari jima je razkošni, zlati grad,
da le onádva rada se imata.

Kaj mari mi, če v sobo lomi glad,
kaj mari mi gospoda vsa bahata:
Jaz ljubico imam tako neskončno rad,
ž njo bogat sem; tak nikdar ni bogata
pomlad!

